

Üç Gün

İsmail SERT

1. Gün

Hepimiz sahanlıktayız. Sahanlık, bizim bize inanılmaz gelen kalabalığımızı yutacak kadar, yutup kaybedecek kadar geniş. Yüksek tavanlı, büyük pencereleli bir sahanlık. Her yanı özenle döşenmiş ve dekore edilmiş. Sadece avizeleri biraz eski yıllardan, belki de ilk günlerden kalma gibi görünüyor. Belli ki koltuklar birkaç kez yenilenmiş olmasına rağmen, avizeler değişmemiş.

Üç saat önce bir araya geldiğimiz hâlde, hızla birbirine benzeşmiş hâldeyiz. Aynı biçimde sıkılıyor, aynı meraklı bakışlarla etrafa bakıyor, benzer soruları soruyoruz. Birimiz bir yana baktığında hep beraber aynı tarafa yöneliyoruz. Yorgunluklarımız da benziyor birbirine.

“Beklemeye almak!” Böyle demişti görevli. Yüzünde, beklettiği için gerçekten üzülmüş gibi bir ifade bile vardı. Bavullarımız da bizim kadar yer işgal ediyorlardı. Bavullar, bavulların üzerinde çantalar, çantaların üzerinde yelekler, hırkalar orta büyüklükte bir öbektiler. Bavulların bazıları bir insanı içine alacak kadar büyüktü. Bazıları yıldan yıla bir kez seyahate çıkmanın rahatlığında. Yorgun olanları, sıkılgan görünenleri, kendini zor taşıyanları, süslü olanları, yaşlılık belirtileri gösterenleri vardı.

Sahanlıkta gelenlerle gidenler, insanlarla bavullar, bavullarla bavullar çarpışıyorlardı. Ayak sesleri, bavulların tekerlek tıkırtıları, seslenişler bir uğultu bulutu olarak avizelere kadar yükseliyordu.

Birer ikişer koltukları paylaşmaya, bekleme uzadıkça oturumuzu gevşetmeye başladık. Görevliler şikâyetlerin önünü kesmek üzere aşırı kibardılar. Beklemek sadece beklemek değildi burada. Marketten aldığı ürün bozuk çıkması hâli idi. Her an içimizden biri bozuk ürünü değiştirmeye gelmiş de kendisiyle ilgilenilmemiş müşteri huysuzluğuna geçebilirdi. Biri o eşikten atlasa, hepimiz peşinden gidebilirdik. “Bilseydik böyle olacağını!..” dese biri, arkasından hemen öteki atlardı: “Rezillik diye ben buna derim.”

En küçük bavul benimki galiba. Kahır çektiğini bildiğimden oturuyorum üzerine. Yolcuları bavullarıyla eşleştirme oyunu oynuyorum. Kim hangi yükü taşır? Yani hangi bavul kimindir? Yükünden tanınır mı insan? Yüklendiğinden, taşıdığından?

Yüzlere dikkat kesiliyorum. Gelenler mi mutlu, yoksa gidenler mi? Gelenlerin mutlu olmalarını bekliyorum. Kısa mı, uzun mu kalacakları belli olmasa da gelmişler işte. Gelmişler ve buradalar. Buradaki her şey onlara hazırlanmış, her şey onlar için.

Hep şaşkınlığa ayarlı olmanın yorgunluğu mu? Hiç şaşırmanın gerilimi mi? Yoksa düpedüz mutsuzluk mu? İfadeler karışık, karmaşık...

Üç gün için buradalar. Üç günlüğüne... Üç...

Günleri henüz başladığına göre gelenler mutlu olmalılar.

Gidenler de mutlu olmalılar. Üç günün başını, ortasını, sonunu görmüşler. İlki, ortayı, sonu yaşamışlar. Görmüşler, gözlemlemişler, mutluluğu tartmışlar, mutsuzluğu tartışmışlar, aldananlarla tanışmışlar, aldanmamaya heveslenmişler, bir armağan kazanmış ve burada üç gün geçirmişler.

Gelenlerin bavullarıyla gidenlerin bavullarını karşılaştırıyorum. Belki böylesi daha çok oyalar beni. Gelen bavullarla giden bavullar, gelen insanlarla giden insanlar kadar birbirlerine benziyor. Tartsam bavulları!.. Evet tartsam belki de bir fark bulabilirim. Gidenlerin bavulları daha ağır olmalı. Burada alınanlarla, burada biriktirilenlerle ağırlaşmış olmalılar.

Sahanlıktaki kalabalık ve hareket hiç bitmeyecekmiş gibi hız kesmeden devam ediyor. Artık gördüklerime alışmaya başladım. Kıyafetler, hareketler, bakışlar... Hepsi birbirine benziyor.

Duyduğum cümleler birbirinin kopyası.

—Ne kadar da hızlı geçti!

—Babam demişti de inanmamıştım.

—Herkes bu kadar hızlı geliyor mu acaba?

—Şimdiki aklım olsaydı!

—Bavullarımızın içine bakacaklarmış. Ne götürüyormuşuz buradan?

Birbirine benzeyen ifadeler, birbirinden türetilen sızlanmalar, bavullar gibi üst üste yığılıyor:

—Ben hiçbir şey anlamadım.

—Ben de!.. Bir şey anlamak için bir daha gelmek gerek.

Lafı ağızından alınarak kendisine haksızlık yapıldığını düşünen, aceleyle başka birinin yanına yaklaşıyor ve bu defa erken davranıyor:

—Ne kadar da hızlı geçti!

—Al benden de o kadar.

Kimse şaşırıyor. Kimse ötekini şaşırtamıyor. Kimse yeni bir cümle kurmuyor.

...

Görevlinin peşinden merdivenleri çıkıyor, kalabalığımdan ayrılıyorum. Sahanlığın uğultusu beni takip etse de artık yalnızım. Bir başımayım. Yüküm ve ben. Tenhayım. Bir ben varım. Bir de yüküm. Yüküm benim.

Anladım ki; kalabalığa alışmıştım. Seyrediyor, bakmıyor, geleni gideni tartıyordum. Sanki yüzüyordum o kalabalığın dalgaları arasında. Yüzlerdeki şifrelere, yürüyüşlerdeki çalımlara, seslenişlerdeki edalara çarpa çarpa yüzüyordum. Ne onların şikâyeti vardı benim kulaçlarımdan, ne de ben onlardan rahatsız oluyordum.

—Burası efendim...

Görevlinin seslenişiyle kendime geldim. İçeriye girmiştim bile. Demek ki üç günüm burada daha önce hiç görmediğim bu hücrede geçecek. Ana karnından çıkıp nefes almış da ciğerlerim yanmış gibi bağırarak istedim. Hızla alışmak, en küçük parçaya kadar kendimi tanıtmak için bağırarak geçti aklımdan.

Her şey yeni, her şey yabancı, her şey düşman olma potansiyelinde... Perdeler, koltuklar, askı, yatak, yatağın kenarındaki ince uzun halı, komodin, komodin üzerindeki başucu lambası, kenardaki tablo!..

İz arıyorum. İz bulmalıyım. İz sürmeliyim.

Sakin olmalıyım, tuzağa düşmemeliyim. Sınavdan geçmeliyim.

Ne aynada, ne masada, ne kapı kolunda, ne dolapta iz var!

—Aman üç gün kalacağım nasıl olsa!..

—Zaten kimseye ait olmayan bir yerde geçecek üç gününü, uyum aramanın esrikliğine teslim etmeye gerek var mı?!

Eşya her zaman bu kadar acımasız mıdır?

Fark etmiyor, anlamıyor, anlatmıyor, sevmiyor, sevdirmiyor, ses vermiyor, itiyor...

Bir gün önce burada olanların en masum hâllerini bile aktarmıyor sonrakilere. En sıradan haberleri bile vermiyor.

Susuyor. Susturuyor. Tam sessizlik. Tam sırdaşlık...

Burada benim de var olduğumu nasıl anlatsam? Benim geldiğimi nasıl duyursam?

Şu tabloyu çıkarsam çivisinden de çarpsam yere, çerçeve ile birlikte sessizlik de parçalanır mı? Sonra da öderim bedelini. Nedenini soracak değıllerdir nasıl olsa. Nedenine göre bedeli de değışecek değıldir nasıl olsa. Kazayla kırsam daha mı az olacak! Durup dururken, keyfimden kırmış olsam daha pahalı mı olacak?

—Uyumsuzluğu bozuyordu bu tablo!

—Ne diyorsunuz beyefendi?

—Bir tabloydu evet. Sadece bir tablo. Bir tablo ne işe yarar uyumsuzluğu bozmaktan başka!

—Yöneticimizi çağırayım, onunla görüşün.

—Kırdığım bir tablo yalnızca! Renkler, iklimler, gecenin aydınlığı, yıldızlar, büyüyen ay, incelen ay, gündüzün her hâli, bulutlar, rüzgâr, yağmur, başaklar, toprakta yolunu bulan kök, kökün ucundaki taşı delen süt... Hepsi yerli yerindeydi. Ben de kırdım.

—Size bunu düşündürtüğümüz için kurumum adına ne kadar mutsuz olduğumu bilemezsiniz.

—Siz hep böyle mi konuşursunuz? ‘Ne kadar mutsuz olduğumu bilemezsiniz.!’

—...

Uzanyorum. Öylesine... Alışma egzersizlerinden biri. Gözlerimi kapatıyorum. Yine öylesine. Sessizliği dinlemek üzere!..

Her taraftan sesler geliyor. Karışık sesler, seslenmeler, ısıklar, çağırımlar...

Biraz dalmak, sesleri unutmak istiyorum.

Ellerimle kulaklarımı kapatsam, başımı yastığa gömsem, yine de duyuyorum.

Hangisini dinleyeceğim? Hangisini ayırt etmem gerekiyor?

Sesler mi, yoksa ben miyim yakınlaşıp uzaklaşan?

Yoksa ben kulaklarımı bir açıp, bir kapatıyor muyum?

2. Gün

Sesler geliyor, seslenişler.. Bana mı sesleniliyor? Korkuyorum.

Işıklar çakıyor, ufukum aydınlanıyor, içimde şenlik başlıyor.
Umutlanıyorum.

Gürültüler artıyor, yükseliyor, akıyor, patlıyor. Korkuyorum.

Duvarlar iki yana devriliyor, çukurlar doluyor. Umutlanıyorum.

3. Gün

—Beyefendi duyduğunuz sesleri hiç anlatmadınız!

—Artık çok geç.

—İzin verin, hiç olmazsa bavullarınızı biz taşıyalım.

—Bavulum da bana benzedi sonunda işte.

—Çok da ağır değilmiş. Buradan bir şey almamışsınız!

—Aslında niyetim almaktı da, zaman!..

—Üç gün mü kaldınız?

—Sizin kayıtlarınızda öyle değil mi?

—Haklısınız. Zaten her gelen üç gün kalıyor!